

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber
specialis gratiae**

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

LXIV. Qualiter homini deus ministrat.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](#)

Et in longinqua altitudine Sanctos videbam, quasi ad finem meum se præparare, quorum formas discernere tamen nequibam; adeo mihi resplendebat fulgens splendor, ut mihi inter ipsos jam conversari videbar. Hæc altitudo in occidente quo sol decubuit exurgebat; a septentrione vero apparebant mali spiritus, meo judicio attendere cupientes, simul colligati ac revincti quasi canes qui flagellantur; cervicem ad me protendebant, sed illos non metuebam, quin imo gaudebam. Tunc agnovi illos ad Dei gloriam huc advenisse, ut postquam ex qua necessitate suos amicos eripuerit Deus conspicerint, cum suis oneribus ad infernum remeent.

Tunc autem meo corpori talis intervenit conversio, ut inde in hac amara exulanti vita remanere adhuc debui. Sic igitur eram secura et libera, absque omni timore ac pœna. O vœ, vœ, vœ! si tamen in morte quæ bonum Dei est, nondum quiescere possum, libenter nunc, durum licet, acceptarem, dumque modo mihi humanæ vires, Deique amor sufficerentur, Deo servire quasi ab initio incipere vellem, quatenus ad bonum finem pervenire valerem, sicut semper mihi fuit et nunc est mentis voluntas.

LXIV. QUALITER HOMINI DEUS MINISTRAT.

QUÆDAM mendicans in sua oratione sic Deum alloquebatur: Domine, gratias ago tibi quod ex quo mihi omnes terrenas divitias per amorem tuum abstulisti, nunc me vestis nutrisque per alienorum bonitatem; quidquid enim mihi adhuc proprium gaudio cor meum afficeret, et ipsum mihi alienum fieri debet. Domine, item tibi gratias ago quod ex quo mihi vim oculorum abstulisti, per alienos oculos mihi ministrasti. Domine, tibi gratias etiam ago, quod ex quo mihi manuum vim abstulisti... per alienas manus mihi ministrasti. Domine, gratias ago tibi quod ex quo mihi cordis mei vim abstulisti, per cor alienum mihi ministrasti. Domine, pro istis te rogo, ut illis id in hac terra per tuum divinum amorem compensare digneris, tibique sic supplicare

servireque cum omni virtute usque ad sanctum finem valent.

Omnis quidem qui in corde puro per Dei amorem omnia reliquerunt sunt archimendicantes, qui in die novissimo judicium cum Iesu Salvatore nostro possidebunt. Domine, quidquid ad te cum dolore deferam, in me et in omnibus peccatoribus convertere digneris. Domine, quidquid a te postulo, praestare mihi, et omnibus imperfectis religiosis propter honorem tuum digneris. Domine, nunquam in corde meo laus tua cesset et taceat, quidquid agam, omittam aut sustineam. Amen.

LXV. QUALITER DEUS ANIMAM PÆNIS ORNAT.

Si virgines ad nutum sui sponsi omni tempore vestitæ sunt, nihil aliud vestimenti opus est præter nuptialem habitum, hoc est, pœnas, morbos, quotidianas molestias et tentationes, cordisque tristitias varias quæ in peccatri christianitate ubique occurrunt. Hæ sunt amantis animæ nuptiales vestes: attamen operariae vestes, id est, jejunia, vigiliae, disciplinæ, confessiones, suspiria, lacrymæ, timor peccati, sensuum et corporis coercitio in Deo et pro Deo, cui addi potest dulcis spes et instans amoris desiderium, in omnibusque operibus cor indesinenter orans, hæc omnia sunt quotidiana et operaria boni viri vestimenta. Quando quidem infirmi sumus, nuptialibus vestimur; quando autem sani et validi, communibus induimur.

Sic ad exulem animam afflictum corpus loquitur: Quandnam alis tui desiderii volare ad deliciarum celsitudinem, ad Jesum, tuum æternum amorem, cupis? Ibi mei memento, domina; nam quantumvis vile et indignum sim, attamen meus esse voluit, quando in exilium venit, nostramque assumpsit humanitatem; ora ut me sine culpa in sua pura gratia servet usque ad bonum finem, dum tu, carissima anima, a me discésseris. *Anima*: Eia dilectissima mea custodia, in qua vinculis alligata sum, tibi gratias ago pro omnibus in quibus me secuta es. Tu quidem me sæ-